

1. (Én lel-kem, zengjél szé-pen, Hadd szálljon há - la -
(Az Úr ha-tal-mát áld - jad, Ki né - ked jót a -
dal; Ó! vég - te-len nagy Is - ten, Kit
kar.
min - den lény di - csér, A szí - vem szol - gál
né - ked Míg itt e föl - dőn él! M.R.

2. Mily boldog az, ki látja / A Jákób Istenét, / Ki kegyelmére bízza / A lelkét, életét; / Mert annak örök része / A jó, mit Isten ád; / Szent oltalmában élni, / Mily öröm, boldogság!

3. Az Istené az erő, / Mely mindent létrehoz, / És amit megteremtett, / Ó! mily csodálatos: / A mennybolt és a tenger, / A szép csillagvilág, / Az ember és az állat, / A fű, fa és virág.

4. Mily nagy a bölcsessége, / És senkit meg nem csal, / Hisz minden benne bízót / Ő védelmében tart. / Az Úr a szavát állja, / Mit ígért, mind meglesz, / És minden lépésében / Ő igazságot tesz.

5. Az özvegyet és árvát / Ő számon tartja mind, / A bánatosnak, búsnak / Ő törli könnyeit. / Az ige szerint megtart, / Átsegít sok bajon, / Mert ő az erő, áldás, / S a vészben oltalom.

6. A lelki, testi vaknak / Ő biztos támasza, / A gyöngye elesettnek / Ő erős gyámola. / A keskeny úton járó, / Ki őt nem hagyja el, / Ha Jézus ismét eljő, / Majd nyugodalmat lel.

7. Ő elhagyottat, árvát / Szent oltalmába vesz, / S a jövőnynek mindnek / Nagy öröme tesz. / De gyűlölője sorsa / A második halál, / És amint meg van írva, / A gyehegnára száll.

8. En gyarló, parány porszem, / Ő halhatatlanság; / Ó! hogyan zengjem lényét / Én hervadó virág? / De érte élek így is / S a menny lesz otthonom; / Végy dicséretet, hálát / Én Uram, alkotóm!